

Estat de lluita

written by Josep Maria Loperena | 6 d'octubre de 2020

Des del dia 1r d'octubre quan es va celebrar a Catalunya el referèndum sobre la independència, i a conseqüència de l'il·legítim traspàs del poder executiu al Tribunal Suprem perpetrat per Mariano Rajoy, es va iniciar una guerra civil amb l'Estat espanyol. Una conflagració entre Espanya i Catalunya, un poble oprimat, amb diferents armes. Un estat de lluita en què la veu i la paraula pugna contra jutges corruptes, tribunals polítics i associacions corporativistes d'ultradreta, referendats per l'arbitrarietat de les forces de seguretat. Les recents sentències sobre la inhabilitació de Quim Torra, en contra de la doctrina del Tribunal d'Estrasburg, i l'absolució de Rodrigo Rato, estafador convicte, i els seus còmplices, en el cas Bankia, ho fan digne de crèdit.

El braç armat de l'estat opressor és la Guàrdia civil, també coneguda com la Benemèrita. Ara ja no porten cintons, correatges ni tricorns, però segueixen corejant aquell himne tan digne i gloriós que exalta a obrar el bé i defugir el mal: "Viva el Rei, viva la llei, viva la Guàrdia civil". Segons alguns nostàlgics del feixisme, els membres de la Benemèrita són intrèpids, valerosos, heroics i gallards. Per mantenir l'ordre públic i la convivència social, porten a terme les missions més arriscades, perilloses i temeràries de les forces de seguretat de l'Estat. Per aquesta raó, el jutge de l'Audiència Nacional, Manuel Garcia-Castellón, els hi va encarregar l'Operació Judes amb tot ell perill que això implicava per la institució. Es tractava de detenir a nou terroristes, membres del CDR de caràcter secessionista, coneguts com "els de Lledoners".

El dispositiu comptava amb més de 500 agents que van detenir, mancats d'oposició, a nou persones de les quals, a excepció de dues, van ser conduïdes a Madrid per a ser interrogades. Això

passava el 23 de setembre de 2019, ara fa poc més d'un any, als seus domicilis i llocs de treball. Els benemèrits complien la missió constitucional de protegir el lliure exercici dels drets i llibertats dels espanyols garantint la seguretat ciutadana del Govern, tal com els hi mana la Carta Magna. Però, pel que més tard van dir els propis "picoletos", els hi van faltar efectius. 500 guàrdies armats no eren suficients per detenir els presumptes terroristes que no arribaven a deu, a més de recollir proves, confiscar armes i explosius i decomissar correspondència. Amb 1.500 guàrdies més, la batuda hauria superat la matança de Casas Viejas, pensaven els servidors de l'ordre més vells de l'institut.

L'operació Casas Viejas va tenir lloc l'11 de gener de 1933 quan un grup d'anarquistes de la CNT va implantar el comunisme llibertari en aquella localitat gaditana, van destituir l'alcalde i ocupar la casa consistorial. El govern va enviar la Guàrdia civil que va entrar a grans trets al poble i va calar foc al casal on s'havien refugiat els insurrectes. Més tard van afusellar els sospitosos d'haver intervingut en els fets. Els nois de Lledoners –que no eren anarquistes sinó independentistes– van tenir més sort. La Benemèrita només detingué nou persones vinculades als Comitès de Defensa de la República (CDR) sota l'acusació de delictes de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius. Dels nou, set van ser tancats a la presó de Soto del Real.

El 24 d'octubre, el diari *ABC* de Madrid, va publicar l'informe de la Guàrdia Civil sobre l'Operació Judes. Però, sorprenentment, al testimoni de la Benemèrita no hi constava la intervenció d'armes i explosius, ni l'ocultació de cap prova ni correspondència, en contra del que van assenyalar diversos mitjans de comunicació i la portaveu de Ciutadans a Catalunya, Lorena Roldán. Per una vegada la Guàrdia Civil es va equivocar. Finalment, per justificar l'errada, van dir que CDR era una conflagració dels "comandos legals d'Euskadi Ta Askatasuna" formats per activistes sense antecedents.

D'aquesta manera el procediment judicial va poder seguir endavant.

L'ús partidista de la justícia ha destruït els fonaments de l'estat de dret, i les partícules de la democràcia que estaven amagades en algunes institucions lliures, s'hi han difós fins a l'infinit. Aquí, a casa nostra, la guerra es practica de forma molt diferent. Cada vegada són més els ajuntaments que utilitzen, legalment i políticament, la veu i la paraula amb la força dels vots. L'últim exemple s'ha produït fa pocs dies a Palafrugell. El seu consistori acaba de declarar persona non grata el rei Felip VI i la resta de representants de la Casa Reial espanyola i ha decretat que "a partir d'ara, serà un municipi republicà".

Actes com aquest, en un estat de lluita opressora i desigual com el que vivim, són autèntiques accions victorioses contra les armes de foc dels que ens priven de l'exercici dels drets i llibertats com a nació. Contra els enemics, només ens podem batre amb el seny comú i la unitat del poble, fugint de les provocacions de la Benemèrita i els seus sequaços, perquè a cap d'ells els hi han ensenyat la manera de batallar contra la veu i la paraula. Ni tan sols saben com fer-ho.